

ТВОРЧИЙ РАЙОН

АРИСТОКРАТИЧНИЙ
РАЙОН

АКАДЕМІЧНИЙ
РАЙОН

ЛЕОБУРГ

РОБІТНИЧИЙ РАЙОН

- Маєток Яблонських
- вул. Соборна
- Ратуша
- вул. Справедливості
- Австрійський міст
- Яблунева набережна
- Михайлівська площа
- Австрійські ворота
- Австрійське імперське наукове товариство
- Російський імперський колегіум
- Поселення вигнанців
- Леобурзький університет
- Мусульманський квартал
- Північний міст
- Площа з водогреєм
- Леобурзький театр
- Леобурзький Фарбелауф
- В'язниця
- Російські ворота
- Кришталевий палац
- Гральня Сяо Ши
- Фривольний квартал
- Таверна "Лісова Лілея"
- Повітроплавний порт Леобурга
- Михайлівський собор

ВІД АВТОРКИ

Ви тримаєте у руках книгу, яка дуже багато для мене значить. Це третє перевидання, а отже, діалогію уже кілька років шукають та читають, і я мрію, щоб кожен читач мав змогу зануритися в цей світ, побувати в паралельній реальності, альтернативній Європі, Українському Королівстві, світі чудернацьких пристроїв і пари.

«Остання обитель бунтарства» — перша частина діалогії і водночас мій перший роман, який пробився до читачів після шести років спроб і невдач, переписувань, доопрацювань, покращень (і так, авжеж я знову покращила його для цього видання). Із нього ж розпочалася і моя путь у фантастиці. Для фанів попередньої редакції одразу зазначу, що всі сюжетні лінії і сцени на місці, я лише шліфувала текст і поведінку деяких персонажів; також не змінювала відносно спокійний 2019 рік у нашій реальності, тож ні старі, ні нові читачі нічого не втраять. Канонічний канон. Хіба що Україна зараз багато в чому стала саме тією Україною, яку я мріяла побачити під час написання «Останньої війни».

Друга частина — «Остання війна імперій» — далася мені неймовірно тяжко. Я писала її майже чотири роки, особисто переживаючи історичні події, що стали хребтом сюжету книги. Власне, ми всі їх пережили, починаючи з 2014 року. Я звикла говорити, що першу і другу книгу розділяє прірва, але зрештою зрозуміла, що прірви між ними немає. Просто у воєнний час ти дорослішаєш раптово, а ще — втрачаєш легкість і безтурботність. Але це й досі ти. Тож я хочу попередити всіх, хто збирається вирушити у паралельну реальність до міста вчених і винахідників Леобурга. Це — діалогія, у якій триває війна, близька і знайома, і багато з того, що ви асоціюєте із цим поняттям, — зустрінете тут. Навіть ворог у нас той самий, тож у діалогії присутні персонажі росіяни, Російська імперія і фрази російською.

Але якщо ви готові, то пригоди (і, звісно ж, драма!), цікаві персонажі, політичні інтриги і масштабні битви вам гарантовані. Леобург знову відчиняє свій портал!

ПРОЛОГ

Леобург важко здивувати, проте сьогодні на майдані Олекси Чорного голці ніде впасти. Перехожі зупиняються, люди у будинках відчиняють вікна, хлопчаки видряпуються на ліхтарні стовпи.

Усі збираються заради нього.

Хай він брав участь у подібних заходах тисячу разів, та щоразу ця увага й захват тішать, наче вперше. Леобуржці ловлять кожне його слово, стежать за кожним порухом: як він недбало поправляє шийну хустку, як елегантно схиляє голову, щоб феротипіст упіймав найкращий ракурс, зображаючи його тріумф. Шкода, зображення вийде нечітким — небо сьогодні похмуре, і над містом, крім звичного жовтуватого серпанку, нависають важкі хмари, що провіщають дощ. Глядачі хвилюються, захоплено завмирають. Так, мабуть, варто послухатися дядька й пошукати щастя в політиці. Ці ідіоти носитимуть його на руках.

— Пані й панове! — він перебігає поглядом присутніх. У голові паморочиться: блакитні, білі, ніжно-жовті стіни будинків ніби обертаються коловоротом. Бентежить дивне

відчуття: він бачить усе так ясно, до найдрібніших деталей, мов дивиться крізь лінзи тетранокля. Тонке мереживо на грудях юної дівчини, яка не зводить з нього очей, здійсмається від схвильованого дихання. По шиї огрядного пана у першому ряду сповзає крапля поту. Над головою гуркочуть вагони повітряної монорейки, і пасажери припадають до вікон, роздивляючись площу, — їхні обличчя білими плямами сяють за запиленим склом. Інтрига! Ще б пак! Це небезпечний, дуже небезпечний експеримент.

— Пані й панове! — повторює він, і площа завмирає. — Сьогодні ми маємо честь презентувати вам унікальний винахід, справжнє диво науки й техніки! Ми назвали його водомобілем.

Він справді любить цього маленького монстра. І не шкодує жодного лео, вкладеного в його розробку. Перед очима пролітають давнішні мрії — слава, запаморочливий успіх і тур усією Європою, всім світом, як досі їздили тільки найкращі винахідники міста. Як багато він заробить! Навіть шкода того дурнуватого бідолахи, який продав свої креслення за безцінь!

Водомобіль одразу полонив його думки. Можливо, зараз, порівняно з розкішними кінними екіпажами аристократів чи доладно зібраними паромобілями, цей горбатий карлик із опуклими фарами й роздутим дахом не схожий на чиюсь мрію, проте скоро ця модель заповонить вулиці Леобурга. Його жадатимуть усі — панночки в кольорових панчохах, солідні торговці патентами, розбишаки з Робітничого району. Бо це — майбутнє!

Краєм ока він помічає брата. Той стоїть на сходах, спираючись на білого кам'яного лева. Прийшов, бо сподівається побачити його провал! Жалюгідний пияк, нездара. Погляд темно-карих очей, як завше, похмурий. Раптом брат посміхається самим кутиком рота. Від цієї посмішки спину всипає холодом. Слова завченої промови випурхують з голови, мов перелякані

пташки. Він замовкає, а шофер визирає з кабіни, чекаючи на команду.

— Ми не розкриватимемо всіх деталей... — бурмоче він, ледь зніяковівши. — Але сміливо заявляємо: незабаром гуркоту й чаду на вулицях поменшає. Адже наш автоматичний екіпаж пересувається, використовуючи саму лише воду!

Натовпом пролітає гомін сумніву, а він бере барильце і заливає воду до бака водомобіля.

Як же йому подобається ця іграшка — цілковито, до блиску хромованих ручок.

— Яким же це чином, дозвольте поцікавитися, пане Яблонський? — недовірливо насуплюється високий пан, зазираючи всередину механізму. — Хіба йдеться не про парову тягу?

Ось воно! Ось це питання!

— Забудьте про неї! — збуджено вигукує чоловік. — Пара — вчорашній день! Леопольде, друже мій, — звертається до шофера, — почнімо демонстрацію. Пані й панове, на всі ваші запитання ми відповімо за мить, а поки що — насолоджуйтеся видовищем!

Він сідає всередину і хвацько грюкає дверцятами кабіни прямісінько перед носом занадто допитливого роззяви. Той червоніє від обурення й відступає на крок. Секунда, дві. Водомобіль оживає, починає вібрувати — стінки його тремтять дедалі сильніше, дужче, і це тремтіння починає непокоїти. Він дивиться на водія — той гарячково смикає за важелі керування, проте водомобіль не рухається з місця.

— Леопольде?! — стривожено вигукує він, а тоді несамото лементує: — Леопольде!!!

Хапається за важіль аварійного скидання газів і зціплює зуби — шкіру обпікає.

А за мить усе вибухає гуркотом, вогнем і нестерпним болем.